Як сумно ти погас, о Чаттертоне,
Всіх злигоднів улюблене дитя!
Як швидко вкрило смерті сповиття
Твій мирний геній, прагнення невтомне!
Твій голос, ледве пролунавши, тоне
В агонії. Як швидко день життя
Наслідувала ніч! Ти без пуття
Пропав, як цвіт, що у снігу холоне.

Та це — минуле. Став зорею ти
В найвищих небесах. Твій спів лунає
Серед планет. До тебе досягти
Невдячний світ ніколи не здолає.
Тепер ім'я твоє від клевети
Твій друг земний сльозами обмиває.